

Gikszler

DEBRECENI BOGLÁRKA

A vörös hajú nő macskanadrágot, lábszárvédőt, bakancsot és vastag anyagból készült miniszoknyát húzott a próbababára, majd leült vele szemben, a kirakatba. Azon gondolkozott, vajon melyik pulóver passzolna jobban a skótkockás szoknyához, a zöld norvégmintás vagy a vajszínű bordás, amikor meglátta a hirdetést az utca túloldalán. *Gyógyító szavak. Tárd fel önmagad előtt lelkedet!* A másik dekoratőr meghallotta, amint felolvassa a szlogent. A terápia egy mesterségesen kialakított pszichés függőség, kántálta fennhangon, érzelempótló, olyasmi, mint a szacharin, megédesíti a szart, amiben az áldozat megmártózik és vígan lubickol, miközben azok, akik a parton állnak, látják, hogy fuldokolva kapálózik a pöcegödörben. A terapeuta, állította, olyan, mint egy szobainas, szótlánul túri, hogy az emberek ráakasztgassák a szennyesüket, következésképp a terapeuta egy birkatürelmű mazochista, akihez a páciensek azért járnak, hogy kiélhessék gondosan rejtegetett, látens exhibicionizmusukat. A páciensek tehát hatökrök, hiába vetkőznek, csak kivetkőznek önmagukból, sohasem szabadulnak meg az ide-oda rakosgatott tetves gönceiktől, ráadásul még a közönséget is le kell fizetniük. Miután befejezte a monologizálást, bejelentette, hogy a raktárban lesz, kicsomagolja az új cuccokat.

A vörös úgy gondolta, a mannequin meggyőzően alakítaná a terapeuta szerepét, elhallgat az bárkit, még bólogat is, ha belerúg a lábába, így hát nem vesztegette az időt, ráadott gyorsan egy dzsekit, megfordította a baba mellett elhelyezett „Árleszállítás!” felirattal ellátott táblát, alkoholos filccel a hátára írta: „Pszichoterápia ingyen. Beszélj a babához! ☺”, jó poén lesz, gondolta, elbújt a dekorbokor mögé, és várta a folytatást.

A város kihalt volt, mindössze néhány ember lézengett a Fő utcán, mégis, kis idő múltán, megállt valaki a kirakat előtt, tizenhét múlt, vénnek érezte

magát, akár a Mátra, bár még nem mászták meg annyian, unta már, hogy szecessziós plakáthangulatot árasztva ülnek a csajokkal a Spatenben, mintha Lautrec *Ezek a hölgyek...* című festményéből pattantak volna elő. Pasikról, ruhákról csacsogtak, röpködtek társaságukban a Bagirók, meg a Dézirée-k, egyik cigarettáról a másikra gyújtottak, üldözték a pszichopatákat, de senkit nem érdekeltek, mindenki, nemes egyszerűséggel fogalmazva, lelki szemetesládá volt. A kebelbarátnője érzéketlenségén méltatlankodott, a csaj egy nős pasival járt, és egész nap róla áradozott, így nem tudhatta, hogy nemrég szakított a szerelmével, mert elfelejtette megkérdezni, mi van vele, mégis benyögte, „különb, nem zavar, hogy tulajdonképpen senkim, mégis ezerszer többet törődik velem, mint veled a te állítólagos pasid?” Választ persze nem várt, ő meg úgy érezte magát, mint Cserna-Szabó *Pretty women*jében Juli, aki türelmesen hallgatja Zsuzskát a cukiban, miközben alig várja, hogy tanácsot kérjen tőle, mit csináljon a férfival, akit nemrég vágott le a fürdőkád fölött lógó kötélről, és mi legyen a méhében növekedő szedericsírával, aki a hullától fogant, hiába, mert az végtelennek tűnő percekön keresztül értekezett legújabb hódítása eredményeiről. Szóval, míg várta, mikor rúghatja ki maga alól a széket és üvölthet a süteményes villával hadonászva, az ő barátnője is csak csicssergett tovább, hogy a manusz kedvenc filmje az *Elemi ösztön*, a nője meg egy jeti, találkozott vele hétvégén a lagziban, vörös a haja és piros ruhát viselt, ami nem passzolt a hajszínéhez, fapofával ült egész este, egyszer látta táncolni, az is kudarcba fulladt. Fölöslegesen célozgatott, hogy *Héjanász az avaron*, a Zsuzskája csak legyintett. „Milyen héja? Arrafelé nincsenek héják!”

A monológot azonban nem fejezhette be, a vörös nő a „nincsenek héják” közben elougrott a díszbokorból. A kollégája már csak azt látta, amikor felért a raktárból, hogy a kirakat üvegét veri, azt kiabálva az üres utcának, amit Juli végül nem mondott ki a novellában: „*Kussoljál már, te büdös kurva!*” Az öklével bokszolta az üveget, és zokogva hajtogatta, hogy kussolj, kussolj, míg térdre nem rogyott.

